

**Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně
akademický rok 2015/2016**

**Vysokoškolská kvalifikační bakalářská práce
posudek vedoucího**

Jméno a příjmení studenta, Eva Lukešová

Název práce: Já v možnostech

Slovní hodnocení:

Eva Lukešová prošla během bakalářského studia významnou proměnou. Po počátečním tápání a to jak po formální tak i po obsahové stránce došla k jasnému názoru. Její práce v prvních čtyřech semestrech to sice nenaznačovala, ale nechci tím říci, že by zadaná témata nedokázala dobře splnit. Autoportrét dopadl dobře, tříčtvrteční anatomická studie až na zvláště zvolenou posici také. Studie zaměřená na drapérii byla ambiciózně rozšířena na sousoší dvou postav ale kompozice a téma působily velmi archaicky a anachronicky. Studie podle živého modelu dopadla opět dobře. Protože sama cítila, že potřebuje najít svoje téma, rozhodla se změnit na jeden semestr ateliér a přešla do ateliéru kresby a grafiky, který vede Svatopluk Mikyta. Prošla jinými konzultacemi a jiným zadáním, Zpracovávala téma uprchlíků a na to také navázala v další své práci tentokrát již opět v našem ateliéru. Začala pracovat na soše asi dvanáctileté dívky, která měla auto portrétní rysy. Tento autoportrét potom začala přepracovávat do autoportrétu odlišné lidské rasy. Postupně tak vznikal autoportrét černošské dívky. Musela si pro tuto portrétní proměnu vymyslet speciální technologické postupy, aby byla soch vždy dokončená a zdokumentovaná. Forma prezentace této její práce byla rozdvojená a působila tak i v případě, že byla prezentovaná společně. Každá z poloh se soustředila na jinou část projektu a autorce na rozdíl ode mne byla bližší ta ne sochařská část zachycená v časosběrném dokumentu zachycujícím proměnu portrétu bílé dívky v černošku. Pro mě je souměřitelný a vlastně i více zajímavý sochařský výstup, který ovšem končí jen jednou vlastně proměněnou původní sochou. Proces proměny není na soše čitelný a tak i autorčin cíl je touto formou nesdělitelný. Pro mě je ale zajímavá použitá sochařská forma. Barevný realismus lehkých papírových forem, plný detailů ale i sochařské nadsázky. Pokus spojit video proměňující se tváře s definitivně proměněnou sochou nakonec nefungoval, protože jen trochu těžkopádně, dokumentoval průběh proměny a odváděl pozornost od autorčiny hlavní myšlenky. Ta spočívala ve snaze přenést se do pocitů člověka, který přichází z jiného kulturního prostředí. Ukázalo se, že jediný způsob jak pracovat s tímto projektem spočívá v oddělení obou výstupů s tím, že rezignuji na některé umělecké formy a myšlenky. Se stejným problémem se na začátku potýkala i ve své bakalářské práci a nakonec se rozhodla svůj projekt prezentovat bez sochy. Bez sochy, která ovšem tvoří jádro celé práce. Právě formou jedné auto portrétní sochy, chtěla totiž prožít několik životů. Postupovala velmi zajímavě, razantně a nekompromisně. Vybrala si ženu v domácnosti, syrskou uprchlici, jeptišku, vražedkyni a umělkyni. Všechny portréty ve věku prožitého života tedy asi sedmdesáti let. Pro mě osobně byl nejzajímavější způsob práce, který se do výsledku sice otiskl, ale v sochařské podobě nebyl

zachován. Pracovala formou trvalého předělávání jednoho portrétu vlastně autoportrétu. Ten, byl na začátku vytvořen v jejím vlastním aktuálním věku a po té, dalším modelováním vrásek a povolených svalů, zestárl na 70 let. Tento zestárlý základní portrét začala drobnými proměnami, které do obličeje vryl zvolený prožitý život, měnit postupně na ženu v domácnosti tu později na vražedkyni nebo umělkyni a dále. Pořadí myslím nebylo důležité. Nebudu rozebírat jednotlivé portréty a spíše se věnuji způsobu práce na nich. Samozřejmě se hned vynoří otázka, proč postupovala sochařskou cestou, když výstup se sochou vůbec nepočítá. Vše by mohlo být zpracované naprosto iluzivně a dokonale ve 3D animaci. Nebo další otázka, v případě že zvolila takový rukodělný filmový postup, proč nepoužila iluzivní hyperrealistickou formu, jaká se například používá u anatomických rekonstrukcí. Nebo, proč nezůstal, jde li o sochařské formy, žádný hmatatelný výstup, žádné koncové portréty zobrazených životů. Možná že by toto byly otázky do diskuse, na které by měla autorka odpovědět. Částečná odpověď se pro mě ale skrývá již ve vlastním záměru autorky – prožít v představě několik různých životů. Cestou, k těmto zkráceným a iluzivním životům, byla osobní, sochařská práce na auto portrétních sochách jednotlivých příběhů. Proto asi použila sochařskou formu. Ta působí živě, ale nikoho nenechá na pochybách, že by mohlo jít o skutečnost. Možná i to, že pracuje stále na jedné hlavě, kterou ale nedokumentuje v jednotlivých fázích proměny a nezachovává podoby v odlitcích, zdůrazňuje to, že jde o několik různých možných životů jednoho člověka. Způsob jak to vše zachytit a zpracovat vyžadoval speciální nároky na materiál, technologii a pracovní postupy.

Použití hlínu nebo sádry by nebylo možné a pro mě je zajímavé jak vše vyřešila. Probíraly jsme spolu jaké má možnosti a došli jsme ke kombinaci kašírování a modelování moduritem za studena. Musím říci, že si tuto novou techniku velmi dobře osvojila a s překvapivou lehkostí a přesvědčivostí použila. Právě pro tuto v podstatě neviditelnou a vlastně nezachovanou část její práce ji hodnotím stupněm A

Návrh klasifikace: A

Posudek vypracoval(a):

Michal Gabriel